

ума си, продаде му безъ да знае никой другъ сички те древа, со согласіе, да земе една паница полна какво то вещь поиска. И така многознающій убо и лукавый человекъ, отнесе древа та въ къща та си, а бѣдный торговецъ влезна въ градъ, и отиде на постоялище (кондиса) въ една баба: коя то и попыта рекши: какъ се продавать тува, бабо, благовонни те древа; баба же рече му: равно со злато то. Обаче казувамъ ти и това сынко; внимаи и пазисе добре отъ человекъцы те града того, защо сички те са лукави, хитри и многообразни въ дѣянія та: и не е возможно колку то странни дойдать тува, да не бѣдять прехитрени и да не подвержатъ въ бѣдствіе животь свой.

Това чувши торговецъ отъ баба та, излезна на торжище то, за да прегледа человекъцы те, да ли са сходни сось нейны те думы. Виде прочее на едно место трима души седящи на една работа, и запресе при нихъ да ги гледа. Единый же отъ нихъ, като го виде, защо ги гледа така, рече му: О человекъче, ако изволявашъ ты и азъ двама да се наддумуваме, и кой то отъ двама ни побѣди сось думы те си, да повели какво то иска побѣжденному да направи. Торговецъ же простъ суци и не лукавъ, рече му: ей, изволявамъ и искамъ. И така седнавшє, наддумовахасє